

61
1

ЦЕНТР. ДЪРЖ.
ИСТОР. АРХИВ

"Изгревъ и залезъ"

14 Школна лекция на
общия окултенъ класъ.
2 Юни 1922 г. Петъкъ 8-9 и
половина часа в.
Ст. София.

2

Всички ученици прѣдоха темитѣ си: "Какво искамъ отъ Учителя".

Учителя ги прибра и каза:-Това е мое право, азъ ще ги взема съ себе си/.

Размышление.

Изгрѣвъ и залѣзъ.

Имайте предвидъ, че ние не се намираме на нѣкоя трапеза за угощение тази вечеръ, т.е. не съмъ ви повикалъ на угощението. Нѣ е време за угощението, не е време за съвѣти да ви дамъ, нито за наставление, а е време за учение. Слѣдователно, ще ме слушате съ умовете си, ще чувствувате съ сърдата си и ще прилагате съ волята си. Методът на една окултна школа се различава отъ всички ония методи, които съврѣменното училище въобще употребява. Разните възгледи, които ние имаме за живота, зависятъ отъ срѣдата, въ която се намираме. Ако вие се намирате 10-15 метра подъ морското равнище и разглеждате свѣта, какви ще бѫдатъ вашиятъ възгледи за него? Ако се спуснете на 100, 200, 300, 400, 500, 1000, 2000 метра, какви ще бѫдатъ вашиятъ понятия? Слѣдователно, прѣчупването на свѣтлината ще бѫде различно. Сега, обратниятъ процесъ: ако вие са качите надъ морското равнище и се подигате въ въздуха отворъ на 100, 200, 300, 400, 500, 10, 000 м. какъвъ ще бѫде вашиятъ възгледъ за свѣта? Не на 10, 000 м. а на 10, 000 км.? И ако застанемъ на земята, тя е равнодѣйствуваща си-ма, значи, понятията ви отъ дѣното на океана и най-високото въздушно пространство ще бѫдатъ два противоположни полюса на разбиране: Изгрѣвъ и залѣзъ. Изгрѣвъ, това е горѣ въ въздуха, а залѣзъ, това е дослу, въ дѣното на океана. Но самоче тази аналогия, която сега прокарвамъ, не е правилна въ всичките си допирни точки. Защото туй, което за насъ е залѣзъ, за други е изгрѣвъ, и туй, което е изгрѣвъ за насъ, за други е залѣзъ. Слѣдователно, когато твоето слѣнце изгрѣва, изгрѣвътъ за тебъ е за другого залѣзъ. И когато твоето слѣнце залѣзва, други зиматъ изгрѣвъ. Слѣдователно, изгрѣвъ и залѣзъ, това сѫщества относителни. Това не е една абсолютна реалностъ. Това е нѣщо относително. И при туй положение, при което сега се намираме, има изгрѣвъ и залѣзъ. Но ако вие съедините ясновидецъ, за кога въсѧ нѣма да има нито изгрѣвъ, нито залѣзъ. Но срѣдъ и то

вие ще видите слънцето на противоположната страна на земята. Няма да има никакъв изгревъ. И като ясновидецъ, даже и земята няма да се движи заради васъ. Защото движение има само за онзи, които се движатъ, а за онзи, които виждатъ, движение няма за тяхъ. Защото, ако аз се движа по-бързо отъ трена, има ли движение? Представете си такова изясне-
ние: за примеръ, въ вселената идна точка, която се движи така бързо, че едновръменно може да биде въ всичките положения на космоса, има ли движение тогава? Има движението, но туй движението не може да се измѣри.
Какъ ще го измѣришъ, когато едновръменно то е навсякъдъ? Ние разбира-
ме движение само когато има известно съотношение на бързина. Но ако тази бързина е абсолютна, ние считаме и казваме, че тази точка е посто-
яща. Сега въ свѣта неустойчиви хора сѫ всички ония, които се движатъ
много полека. Охлювите, за примеръ, дж. много неустойчиви. Човѣкъ, който
има движение на охлювъ, на такъвъ не може да разчиташъ, защото щомъ
взтиобутне пирвиятъ листъ, скрие си рогата, казва: Тази работа иса мн-
ено. Послѣ настърдиши го, кажешъ му: слушай, има такива закони, има редъ,
порядъкъ. И той пакъ извади свой рогъ. И пакъ като срѣнне най-мал-
окиятъ листъ, пакъ се скрие въ черупката си и казва: тукъ нѣма законъ.
Също. И започва ту навънъ, ту навхтръ. Защо се движи този охлювъ? Ние тѣлку-
тъзваме отъ окултно гледище така: този охлювъ има прѣпятствие на пътя
наси. А туй прѣпятствие като го турятъ въ локомотива, колелетата си дви-
жатъ. Значи туй прѣпятствие като дойде техникътъ го използува: като дой-
де до известно място, спира се. Ако туй прѣпятствие вървѣше по този на-
чинъ, щеше да има изхабване на енергията. И техникътъ събира тази
енергия, ще даде наклонъ и започва колелото да се движи. Отъ прѣпятстви-
ето създава на охлюва техникътъ се е научилъ, казва: ти ако искашъ едно неща-
що. И стие да го употребишъ за тво благо, трѣбва туй нещастие да го туришъ
въ криволиния. Защо се движи трена? Това сѫ погрѣшките на охлюва.
Нашитъ тренове сѫ погрѣшките на охлюва. И нѣкой дойдатъ отъ единъ
градъ въ други и често ставатъ катастрофи. Т.е. въ даденъ случай охлю-
въ вътре не може да си прибере рогата разномѣрно, техникътъ не отчи-
зъ силъ добъръ аврѣмето да се скрие и тогава като стане катастрофата,

- 3 -

всички пътници искачать отъ черупките навънка. Азъ говоря за вашето съзнание, то може да бъде съзнание на охлювъ. Понеже миналата ми бъдь седа бъше философска и критическа, вие казвате: "Туй като не е любовъ, онова като не е любовъ, кое е тогава любовъ? Азъ като разглеждахъ, разглеждамъ сегашната ваша любовъ, казвамъ: Туй, което имате да любовъ, туй нищо не струва, това не е любовъ. Вие казвате: туй като не е любовъ, тогава кое е? Азъ ще кажа: кое е. Опитвамъ вашето шишо, вие питате, едно шишо съ вода, 10 дена тази вода е седъла, тя се е вмирила, за въдели съ се такива малки микроскопически гадини, казвамъ: това не е вода. Какъ не е вода? Отъ чешмата е наляна. Може да е била много хубава вода, но тази вода не е здравословна. Азъ вземамъ вашето шишо, изливамъ водата надолу, а вие казвате: "Туй е безобразие, да изпразнишъ шишето ни! Чакайте, елате на моята чешма, вземамъ шишето, измивамъ го веднажъ-дважъ, не само това, заварявамъ вода, па турямъ и първъ съкъ вйтъ и мия. Вие казвате: "Ще счупишъ шишето." - Чакайте, измивамъ шишето хубаво, отивамъ при тази първокласна вода, казвамъ: вие помните ли вкуса на вашата вода? - Да. Наливамъ, пийте, сега отъ тази водица. Само така може да разберете едната любовъ и другата любовъ! Вие тръбва да имате едновръменно въ съзнанието двата момента, и да разбирате различието между едната реалност на съзнанието и другата реалност, която може да се прояви.

Изгрѣвъ-това е единъ моментъ на съзнанието, и този моментъ е само когато слънцето излѣзе отъ хоризонта, а следъ като изгрѣе, то вече не е изгрѣвъ. И залѣзъ е онзи моментъ, първиятъ моментъ когато слънцето допредо хоризонта и се изгуби, скрие се задъ него. И докато се скрие, то е залѣзъ. Изгрѣвъ е отъ онзи моментъ, показването на върха на слънцето докато излѣзе на другия край, то е изгрѣвъ. Всичко друго не е нито изгрѣвъ, нито залѣзъ. Слѣдовате ли, вие имате два момента въ целия си животъ: или всъки денъ новъка минута имате изгрѣвъ, или имате залѣзъ, не отъ часове, само нѣколко момента. И ако вие разберете тия момента на вашето съзнание добре, вие ще можете правилно да разсъждавате. Понеже изгрѣвите ви и залѣзите ви не сѫ

едни и същи. Забължете въ природата, всъки ден изгръвът не е единъ и същъ; за примеръ, хоризонтът не е толкова ясенъ, нѣкой путь е много ясенъ. Нѣкой путь вие не виждате залъзъ. Нѣкой путь вие не виждате изгръвъ. Това сѫ все математически съотношения. Тия изгръви и залъзи показватъ съотношенията, които съществуватъ вътре въ нашето съзнание. Защото изгръвъ и залъзъ съществуватъ само въ съзнанието като реалност. Ако вие нѣмате съзнание, тази реалност, че слънцето изгръва и залъзва, нищо нѣма да ви ползува. Ако слънцето и згръва и залъзва, то е само за съзнанието ви. А разъ, че вашето съзнание схваща изгръва на слънцето, въ туй съзанние взиматъ участие вашиятъ умъ, вашето сърце и воля. Слѣдователно, умътъ ви ще разисква върху формитъ и вибрациите на тази свѣтлина, която со разширява, сърцето ще се спре върху съдѣржанието, а волята-върху резултатите, които може да произлѣзнатъ отъ съчетанието на формитъ и съдѣржанието. Туй е философски казано. Сега вие не можете да видите тия двата края какво отношение иматъ. Азъ обяснявамъ изгръвъ и залъзъ по отношение на съзнанието. Обяснявамъ факта какво е разширение, съдѣржание и резултати на свѣтлината, която проника вътре въ нашето съзнание, ние я схващаме по особенъ начинъ. Сега, отъ туй вътрѣшно съзнание зависи степента, съ която вие можете да разберете Любовта. А често вие говорите за сегашната любовь. Имате едно приятно настроение тукъ, въ слънчевия възелъ, или имате едно приятно настроение въ хилядолистника горе въ главата си, засъгамъ само тия два центъра. Туй приятно настроение не е много реално, защото слѣдъ малко може туй състояние да се промѣни. Азъ ви казвамъ една сладка, мека, хармонична дума, но не се бъди разбираме. Фактътъ е: вие сте гладенъ, нали? Сега говоря на вашъ езикъ. Три дена сте седѣли гладенъ и очаквате нѣщо. Казвамъ ви тѣй: сега ще употребя залъзъ и изгръвъ въ яденето. Защото и въ яденето има изгръвъ и залъзъ. Прѣдставете си, че вие сте били бѣденъ, и прѣзъ цѣния животъ вие сте се хранили само съ бобъ, дошло ви е до гушата. Като кажете "бобъ", казвате: Господъ само за менъ ли създадете този бобъ? Омръзналъ ми е. Три денасте гладували, казвамъ, имаме една

пуйка опечена. Пуйката е изгръвът. Но казвате: ами бобъ? Бобът е залъзът. Казвамъ, много скоро се свърши денът: бобът се явява въ съзнанието ви като залъзъ. Ако кажа: имаме пита и една печена кокошка съ мазът. Казвате: отличенъ изгръвъ! Денът е съ изгръвъ, вие сте радостни нали? Питамъ ви сега: защото кокошката и пуйката произвеждатъ туй понятие на вашето съзнание на радостъ? А бъдниятъ бобъ, като помислите за него, казвате: "Да бъше нѣщо друго"! Защо сте недоволенъ отъ боба? Значи, на ваше о съзнание казвамъ тъй: "Ако сте умъренъ, имаме една пуйка за ради васъ". Не казвамъ, че имамъ бобъ. Добръ. Направяме азъ пюре отъ боба съ малко масълце и ви казвамъ така: имамъ кюфтета направени отъ хубаво месце, само че това месце, като го хапнете, то се скуми въ устата ви. Вие съдите, ядете пуйката и тия кюфтета, казвате: "Отлично ядемъ!?" Питамъ: въ какво седи реалността тукъ? Въ първия случай казвамъ истината: бобъ ще ядете. Вториятъ пътъ кръщавамъ боба друго яче, казвамъ: този бобъ е приготвенъ, направенъ съ масълце и месце. И вие ще питате, туй месце толешкото ли бъше, агнешко ли, може отъ нѣкоя кокошка. Ще казвате: "Отлично е това! Сега често вие отъ достъпките на живота нѣкога пътъ не можете да сгответите кюфтета отъ боба, и вие сами за тия кюфтета говорите: "Знаешъ, какви кюфтета хубави сме направили, какво хубаво месо?" А то е бобъ. Ама може да кажа истината, че е бобъ. Ще кажете: "Знаемъ го точно, че бобъ какъвъ е". И съвременните философии системи съ направени само отъ бобъ. Отъ бобъ съ тия кюфтета, но опирхени съ масълце, тъй искусство приготвени, че който яде, казва: "Отлични кюфтета, много хубави съ". Това е то култура, това е наука, отлични кюфтета съ тези. Който разбира истината, само ще се поумиши, каже: "Да, отлични кюфтета съ". Следователно, въ нашето съзнание и то тръба да разграждаме истинската реалност въ свѣта отъ прѣходната. За прѣмъръ, прѣходна реалност е тази, нѣкой казва: "Има Господъ". Това е една прѣходна реалност - "има Господъ". Има бѫдещъ животъ, това е една прѣходна реалност. Защото този човѣкъ, който казва: че има бѫдещъ животъ, той има едно изобично съзнание. Той не знае какво нѣщо е бѫдещъ животъ. А окултистътъ нѣма да каже, че има бѫдещъ животъ, той ще каже тъй: членъ идъкъ вяжетъ, забъръти иди отъи, кипатъ иди хвати иди, то сътъпо умъ съметъ. "Къмъ, кипатъ иди сътъ, ефъсъ охокай иди сътъ, сътъ

"Нѣма никакъвъ бѫдещъ животъ". И ако ти каже истина: "нѣма бѫдещъ животъ, ти ще кажешъ: Ама до сега все ни проповѣдаваха за бѫдещъ животъ. Нѣма никакъвъ бѫдещъ животъ. Защото, ако има бѫдещъ животъ, той ще бѫде точно такъвъ, като сегашниятъ животъ. Отъ чисто окултно гледище, той разбираме подъ думата "изгрѣвъ", разширене на нашето съзнание, разграничение, разширение на Божествениятъ животъ въ настъ, да го видимъ въ по-широки рамки като реалност. Защото животъ с еднъ, той не може да бѫде ограниченъ, ние го ограничаваме, като казваме - "бѫдещъ животъ". Той не е нито миналь, нито сегашенъ животъ, той е животъ самъ за себе си. Въ нашето съзнание, животъ има изгрѣвъ и залъзъ за 3.1/2 минути, трипъ минути взема за изгрѣвъ. Знаете ли колко минути взема на единъ човекъ да умре? То е почти същото, както когато човекъ се ражда, от неговото съзнание се пробужда за толкова, колкото за сълънчевия изгрѣвъ - 3 1/2 минути. Дътето се роди и пакъ забравя. И понеже единъ човекъ има, ти си мисли, че изгрѣвъ е траждане, и докато седиш въ твоя умъ, ти се радваш. Това дѣте като взема да умира, ти виждашъ какъ сълънцето ще залъзе. Нѣкой хората има като залъзъ сълънцето спакъ до полунощ, може да живѣятъ. Слѣдъ като залъзъ сълънцето ще казва: "Щад се мре". Това е единъ фактъ, дѣто хората казватъ съмртъ и сълънцето вече е залъзло. И, следователно, отъ чисто окултно гледище, вие можете да се родите прѣждеврѣменно и може да умрите прѣждеврѣменно. Този фактъ, водите прѣждеврѣменно и може да забогатите прѣждеврѣменното, може да осиромашите прѣградите: може да забогатите прѣждеврѣменното, може да забогатите прѣждеврѣменното. Можете да станете здрави прѣждеврѣменно; и може да забогатите прѣждеврѣменното. Всичко туй остава въ съзнанието ви. И, когато казватъ, че ние всичко можемъ да направимъ, всичко можемъ, но само трбова да излизаме извѣнъ условията на земния животъ. Ясновидецъ ако вижда на всѣхъ слънцето въ неговото движение, той нѣма какво да се плаши. А туй сълънце, то е проявлеността на Божественото, вхътъ въ свѣтъ, въ нашето съзнание. Ние всѣкога можемъ да виждаме Бога. Тукъ имаме единъ приятель, нѣма да му помѣна името, той ми казваше за такъва една опитност: изпитвахъ една свѣтлина, както при изгрѣвъ, така ходи прѣдъ менъ, но отъ нѣколко време далъзе тази свѣтлина, нѣма я". Станало му

ти ме опорочи, едно връме азъ бѣхъ бѣлъ, сега изгубихъ бѣлината си, а ти ме опорочи, ти ме съсила". Туй е единъ видъ на съзнание. Дойде нѣ-
щакой като вода, казва: "Азъ съмъ човѣкъ пластиченъ, като водата, на всич-
ки условия се приспособявамъ, а сегашнитѣ хора обичатъ приспособени-
ето. А водата на кждѣто и да я турите, на каквото положение и да я ту-
риете, тя все е уравновѣси, тя е баращикъ съ 99 краля. Вземете едно ши-
ше на седния и на другия край, каквото положение и да е, водата ще се
уравновѣси, накждѣто и да е, тя държи едно и сѫщо положение. То е единъ
отличенъ примеръ. Но ако ние мязаме на водата, каквъ ще биде нашиятъ
животъ? Но тази вода, щомъ се пропука вашето шише, почне капка по кап-
ника, изчезне, вие потърсите шишето, то е празно. Допуснете, че водата
дойде при менъ като единъ сѫдъ, едно шише, казва: "Слушай, азъ съмъ едно
чрезумно същество, приспособимо на всички условия, не се противя нико-
й отъ оға, азъ съмъ много добъръ човѣкъ, въ съзнанието си азъ нѣмамъ противъ
никога, ищо, но ако я туря на мята пещъ, почвамъ да я нагорѣшявамъ:
изгубилъ действително, ти си много добъръ, но зарочва нагорѣ да излиза въздухъ,
кой отъ топлината формата се измѣня, разширява се, липне нагорѣ, излиза
на пари. Ще каже: "ти измѣни формата ми". Какъ? - Сега азъ нѣмамъ никаква
действителна устойчивостъ. Отношението къмъ въздуха ще вземе, ще мисля: сега ще сти-
га до Божи, но издигне се 5-6 км., срѣтни я нѣкое студено течение,
кой спакъ опорочи се, стане градъ, спада се и падне пакъ на земята и чрезъ
това измѣнене и страдане изрази се въ нѣкакъ студен извор и дой-
де нѣкоя измѣнена душа, пие отъ нея и каже: "колко е хубавъ то-
зи изворъ! Но тази изворъ също бѣлъ, като снѣга, той бѣше пластиченъ,
приспособяваш се като водата. Той стана пара, издигна се горѣ, втвър-
ди се, падна и сега като мина прѣзъ всички страдания, той носи нѣщо
ново въ себе си исти казва: Братко, докато азъ дойда до това състоя-
ние, да излизамъ като изворъ, знаешъ ли прѣзъ каква пещъ мо прѣкараха
азъ изгубихъ своята чистота, изгубихъ своята пластичностъ, изгубихъ
своето разширение, станахъ на малки сапки, та паднахъ и се окаляхъ.
Атикаже: А братко, много хубаво, много хубаво. - Много хубаво, ама
на какъто състояние била ли си? И когато ние говоримъ да любовта

на едно същество, за да се прояви туй, кое то ние считаме любовъ, тръбва да мине прѣзъ 999 милиона Форми. Засилите си го това, прѣзъ 999 милиона Форми тръбва да прѣмине и самъ т. гава може да се прѣяди най-малката любовъ. И като вие имате този най-малкиятъ спитъ на любовта, той ще бѫде единъ изворъ, той ще бѫде най-приятното чувство, кое то вие ще испитате, най-първо, за 2 и половина минути или за три минути, и следъ туй може да изчезне за цѣлия вашъ животъ като единъ романъ, написанъ само на бѣла книга, да си спомнявате и даказвате: "въ тия двѣ и половина минути, каква радостъ, какво щастие, какво блаженство бѫше! Каквото и да станете, може князъ да станете, да ви угощаватъ, пари да ви даватъ, но тия двѣ и половина и три минути, тѣ ще бѫдатъ глава на цѣлото ви същество, ще кажете като синъ: двѣ и половина минути не съмт ималъ. Тѣ ще бѫдатъ глава и цѣлиятъ ви животъ е включенъ въ тия "три минути". И ние иждивяваме цѣлия си животъ, за да имаме "три минути". Дѣ сх, "три минути"? Това е цѣлата вѣчностъ събра-на вътре? И за да се прояви любовта въ най-малката си форма, пот-рѣбни сѫ усилията на цѣлата безгранична вѣчностъ! Знаете ли таза?

Любовта може да се прояви само чрезъ усилието на безграничната лю-бовна вѣчностъ, да дѣде тези напоръ, да може тази тръканостъ да мине прѣзъ всички тия форми. И сега, разбирайте ли, вие сте ученици или слушни, тази мисъль е толкова велика, че виси тръба до мислите, заради толкова велика книга! Вие имате единъ исхвощане да търсите велико вѣт-ре въ себе си и толкова съдържателно, та са искали да една вѣчностъ, за да я разберете. Цѣла една вѣчностъ се изисква, за да разберете тия "три минути". А тази вѣчностъ, това значи да имате единъ и игривъ и единъ залъзъ! Ако изгрѣвътъ е правиленъ, извалъзътъ ще бѫда правиленъ, а ако изгрѣвътъ е неправиленъ и залъзътъ ще бѫда неправиленъ. Спо-редъ основата, върху която градимъ като влизате въ окултната школа, ще зависи какви сѫ ваниетъ разборания. Нѣкой, за примирие, идатъ тукъ да соучатъ, но тѣ мислятъ да научатъ нѣкои тайни. Но, никакви тайни нѣма да научатъ! Азъ не казвамъ тайни. За да научите тайните, които искате, тръбва ви цѣлата вѣчностъ. Твой щото нашата стайна е единъ денъ и съ тази края, и да не си тръгвате, и да не си тръгвате, и да не си тръгвате.

единъ часъ никой не може да я вземе. Питатъ: "Какво учать тия хора?" Нищо нѣма да научите по тя начинъ. Но оизи, който влѣзе съ онова чисто сърце, да търси Бога на любовта, той може много да разбере.

И тъй, моето желание сега, казвамъ на младитѣ, азъ наричамъ младитѣ тѣзи, които сѫ на изгрѣвъ-е да изгрѣятъ, а старитѣ залѣзванъ. Вие ще кажете тѣй, младитѣ казватъ: "Да знаете ние сме, които изгрѣваме". Но, единъ врѣмѣнѣ и старитѣ бѣха на ваши мѣсто и тѣ казваха: "Ние сме, които изгрѣваме"? Но единъ денъ на валето мѣсто ще дойдатъ други младитѣ и тѣ ще кажатъ: "Ние изгрѣваме". Питамъ, ако така ми клите, какво опредѣление имате за живота? Пие ще кажете тѣй: "Ние изгрѣваме правилно, а старитѣ ще кажатъ: "Ние залѣзваме правилно". Дайте си рѣката сега. Нѣма да се свѣрши, защото когато тия младитѣ дойдатъ на вашето мѣсто, колелото ще се обѣрне, тогава вашето слѣнде ще изгрѣе, а тѣхното слѣнде ще залѣзе. Тогава ако вашето залѣзване е било правилно, и изгрѣвътѣ ще бъдатъ правилни. И ако тѣхниятъ изгрѣвъ е бълъ правилъ, и залѣвътѣ ще бъдатъ правилни. Разбира се, тия двата изгрѣва ще нѣматъ нищо общо съ сегашното, ваше страданіе. Ще кажете: то е хубаво, ама какво да правимъ, ние страдаме. Тукъ, въ школата, болни ученици не се позволява да има. Който е боленъ, ученикъ не може да бѫде, и вѣроятно ще не може да бѫде, и оглашенъ не може да бѫде. И азъ искамъ едно, да ми дадете единъ листъ всички онѣзи, които сѫ болни въ школата, имаме болници, имаме и лѣкарѣ, ще ви пратимъ да ми кете този курсъ на лѣкуванѣ и подслѣдъ да идойдете. Ние имаме специални болници за окултни ученици и лѣкарѣ има, като идете при тѣхъ, тѣ ще ви дадатъ своята ви това сѫ една благословение заради васъ. Най-великото благословение за единъ ученикъ въ окултната школа е да има мжчинотии. И това вѣніе за единъ ученикъ въ окултната школа е да има мжчинотии. Такива голѣми мжчинстии, и тогава се счита герой. Ако той нѣма мжчинстии, то и тогава се счита герой. Ако той има мжчинотии, нито оглашенъ не може да бѫде. Първото нѣщо, има-то и ти мжчинотии, вие сте ученици, нѣмате ли съ васъ вихресье е свѣршено. Питамъ студентитѣ въ университета по математика, какви мжчини

те. Непрѣменно трѣба да стане едно трасформиране, една промѣна вътре въ вашето съзнание, за да може вашиятъ умъ, вашата воля и вашето сърце да взематъ участие въ вашата душа. Тъй щото окултната школа не е школа за утѣшение на хората, но тя е школа за изучаване великиятъ неизмѣняеми закони на битието, на проявленето на Бога, въ които нашиятъ животъ се развива съразлѣрно и хармонично. И слѣдователно, само при проявленето на такава любовъ, ние ще бѫдемъ въ състояние да вљезнемъ въ контактъ съзнателно, съ основа същество, което прониква въ космоса, т.е. да дойдемъ въ съприкосновение съзнателно съ Бога. И само слѣдъ 999-милионната форма ние ще чуемъ най-малкиятъ гласъ да говори, и като го чуемъ, както ви прѣведохъ, отъ Йова, ще разберемъ, защо живѣемъ на земята. И щомъ разберете защо живѣете на земята, тази земя ведно ще се изправи предъ васъ, и тя нѣма да е старата земя, тя ще изчезне, но ще се изправи като едно живо същество. И тогава кждъто и да ходите на зумята, вие ще имате единъ моралъ: като ходите и съобщество, ще вървите толкова деликатно, че кажете: "туй същсетно е съде съде и още съде" и да съмъ имената ти си обичаи и сподели толкова благо, и велико, ще гледате да не му причинявате никакво сътресение, никаква болка. Че ходите тѣй, както ходите въ кѫшата на нѣкой и възвишъ приятель. Сега разбира се, тази земя, това е съхващане на нашето съзнание: тѣй като почнемъ да мислимъ, само тогава млади и стари ще могатъ да живѣятъ добре. А сега, всѣки единъ, понеже има ограничение на съзнанието, казва тѣй: азъ ще живѣя тѣй, както азъ намирамъ за добъ". Питамъ тогава: туй "правилъ" дава ли ви резултати? Всички, ако живеятъ по този начинъ, илюстриратъ съвсемъ иначе съвсемъ. Ако разбирашъ тѣй като разбираме, животъ има ли смисълъ? Нѣма. "Азъ да живѣя", Ако разбирашъ подъдумата "азъ" Божественото вътре въ себе си, ази и ти то го види отъ днъната съдържимостта съвсемъ иначе. Ако да живѣемъ споредъ закона на "азъ", на съзнанието, да, но, ако разбирашъ този "азъ" само да използваш временните облаги на този ограниченъ животъ, вътре въ себе си, и съвсемъ иначе на вътре въ себе си. Животъ, този е едно криво съхващане на живота. За примеръ вземете изъ вашия животъ единъ живъ примеръ: имате вие синъ, ражда се, отглеждате го, давате му въвпитаніе, прашате го на училище, прашатъ го на църква, расте това дете красиво, послушно на баща си и майка си. И бащата, и майка си във всички случаи са съвсемъ иначе. И съвсемъ иначе са свободни.

ката много очакватъ отъ него, казватъ: "Много интелигентно е нашето момченце, много добър ся чуи, отлични бължки има, прилеженъ с". Но къмъ 17-18 година, на това малко момченце почватъ да му порастватъ мустачки, бута си джунитъ. По-напрѣдъ то слуша майка си, ходи на вода: "мамо, какво искашъ" и вземе стомничката. Но по едно време почва" да се захласва. Казва тѣй майката: "единъ новъ павикъ има, нашето съдѣте, току си бута джунитъ". Защо си бута туй момченце устата? Защотом Господъ си бута съ него. Азъ нѣма да се спирамъ върху вътрѣшната страна, то е една тайна, която не е позволено да казвамъ. Но туй момченце казва: "видѣхъ една мома, искашъ да я задира". Казвамъ: по какъ начинъ? Хваша едната страна на мустака. По дѣсния или по лявия? И той ще живееме. Послѣ каже: "и по двета начина". Послѣ нагорѣ идига мустака си. Послѣ лъвъ каже: "Не, не, надолу". Послѣ пакъ се погледа. Всички вие туристи и млади, вие сте го правили, нѣма нѣкой отъ васъ, който да го правилъ, съзнателно или несъзнателно. Младите пѣкъ се го правятъ.

Иска той да открадне младата мома, и като потиде сказва: "Слушай, ние заедно ще живѣмъ, азъ съмъ много благороденъ, старитъ не живѣятъ добър, но ти при мене ще живѣешъ, ще имашъ всички удобства". Имъчка да нареджа: "кѫща, това онова, въ царствието, Божи ще живѣятъ тъкъто тангели". И тя каже: "тѣй ли?" – "тѣй, тѣй, ти извади ти не гледай, баща ти и майката съмъ невѣхи, тѣй не знай, но азъ съмъ /терпъ/ мустакитъ си". Ама той не го казва това. И хубаво, оженатъ се двамата. Какво естава? Пакъ старата модна лъжа, живѣятъ тѣй също както бамата и майката. Човѣкъ, който така си заврѣта мустакитъ, не може да живѣе добър. Всѣки, който си заврѣта мустакитъ нагорѣ, и да иска, не може да живѣе добър. Сега момата, пѣкъ /смѣхъ/, това съмъ два символа, яхъ чѣмъ волниятъ, и личенъ животъ предвидъ, но азъ изяснявамъ единъ психологически моментъ на съзнатанието – защо извади, какво не зная, но той всѣки денъ за мустакитъ си става мисли-пѣкъ момата. Току дига вълдитъ ще почне да ги гледатъ, на огледалото, и да му казва: "ти милички, да заедъ, че не съмъ като майкаси, отъ съвсѣмъ друга култура съмъ, туй ще направя, онуй ще направя" Но и видо една съвсѣмъ друга култура съмъ, и съвсѣмъ съмъ чистъ тобъ

тя не говори истината. Който така прави, и той не може да живее добре. И аз ще ви обясня другъ пътъ защо той казва на лъво или на дясното. Но това правило казва тъй само на себе си: ако пипне дясната въжда-
що "що му говоря истината", а послѣ пъкъ, като пипне лявата въжда, каже:
за "задо; нека го поизлъжа малко, нѣщата и въ тѣмно могатъ, ще казвамъ ис-
тината и ще изльгвамъ малко, тъй върви животъ". Послѣ, за примѣръ,
момата по нѣкой пътъ тъй направи въждитѣ си да станатъ по дебелич-
от, аки, пъкъ по нѣкой пътъ иска да станатъ въждитѣ тѣнички, послѣ казва: "Не
наструватъ тѣ, ту на тѣ /смѣять си/. Това не е за смѣхъ: то е
единъ психологически законъ: Нѣкой пътъ, за примѣръ, вие тъй си "казва"
ако разбирате закона на вашето съзнание, вие друго може да скане-
ратъ, можете да използвате. Става известна промѣна въ съзнанието "ви, въ
ид сърдцето ви, въ ума ви, въ волята ви, и какъ ви е разбереете, ще можете да
използвате момента, ако лине, всички тия благородни условия на жи-
вота ще оминатъ и вие ще кажете: "Не можахме да сполучимъ работата.
Азъ не казвамъ, че е клошо, но дарзаете, че всѣкоедно побутване носи
въ сърбите си известни дѣйствия и въздѣйствия. И когато "младиятъ" си ту-
ва присума, сѫщиятъ законъ, той казва: "Първиятъ човѣкъ преди съгрѣхава-
нето, когато е показалъ тѣ "погладилъ мустака". Той е произнесалъ из-
вестна формула, известни думи, послѣ на лъво, пакъ други думи е "казалъ".
Но, момата си тя трбва да произнесе известни думи. А сега вие никакви фор-
мули не произнасяте. За примѣръ, ще произнесете думата "любовъ"? Е, какъ
произнесете? Думата "любовъ" си има ключъ, вие ще се нагласите, най-
ко първо ще турите ключа и тогава ще произнесете думата "любовъ", тогава
това е съсъмъ смисълъ. Ще казвате истината. Пакъ ще турятъ своя ключъ,
ко въ всички нѣща си има ключъ, при когато турятъ ключа, тия нѣща ще бъ-
датъ разбрани въ съзнанието. Сега азъ не мога да докосна всичко, поне-
ко жестука си има "оглашени" и "оглашени" ние наричаме кой? Въ Англия имало еди-
нинъ много красивъ проповѣдникъ, толкова красивъ, че всичката
публика се изхлъсалала, и богати и бедни, всички се изхлъсалали, толкова
се изхлъсалали, че избрали всичко. Единъ апачъ чулъ за това, запото-
работата му не вървѣла, и казалъ: "При тия изхлъснати и азъ ще сѣдна

како Богу молецъ и тъй ще напълни джоба си, че имамъ добра печалба. Отива той, съда, започва проповѣдникъ да говори, всички се захласнали и той се захласналъ. Като се свършила проповѣдъта, казва: изгубихъ момента. Излиза, но казва: втори пътъ нѣма да се захласвамъ, воля трѣбва да имамъ, азъ съмъ единъ апапъ, не трѣбва да се захласвамъ, а да опитамъ кеснитъ. Втори пътъ пакъ се захласналъ, трети пътъ пакъ. Най-послѣ казва: "При този дяволъ нѣма да ходя, защото ще загубя занаята си. Значи, когато Божият Духъ започне у васъ така краснорѣчиво да говори, у васъ и вие се захласнете въ Божията истина, като дойде единъ лошъ Духъ и той се захласне, и ще каже: "Да не ходя въ неговото събра-
ние, защото ще загубя занаята си". А щомъ си отиде той, вие сте сво-
бодни. Първото, нѣщо на единъ окултенъ ученикъ е, да има единъ красно-
рѣчивъ проповѣдникъ въ себе си, който, когато говори, умѣтъ, сърдечто и
неговата воля да се захласватъ въ това му поетическо изражение, въ
тази любвеобилна рѣчъ, която излиза отъ устата на този отличенъ го-
ворителъ. И ние всички сега, въ школата, казвамъ ви, всѣки единъ отъ
васъ да остави да има туй естество, какиото Богъ е създадъл, азъ не
искамъ вие да се измѣняте, а да си бѫдете такива, каквите сте си, но
давамъ единъ краснорѣчивъ проповѣдникъ, и вашиятъ проповѣдникъ ка-
нектъ говори, вие да сте доволенъ отъ него. А този проповѣдникъ, азъ го на-
ричамъ: Той е Духътъ на великий животъ на Битието. А вие можете да му
турите каквите искате имена, той е Духътъ на живота въ Битието. Всъ-
кога може да говори, изисква се умъ, изисква се сърце, изисква се воля.
Не своеvolие, не жестоко сърце, не неразбранъ умъ, а умъ, пъленъ съ свѣ-
тота и тънина, сърце пълно съ чистота и воля пълна съ сила, за да прилага всич-
ки. Сега на тия младитѣ, може тази вечеръ да опитате, като пипате мус-
таките си. Не да се смѣте, ако се смѣте, вие не сте разбрали въ про-
цедурата. И съмните съмнѣ, да бѫдете много сериозни! Помислете защо искате да си поглади-
те мустаките си, и стариятъ и той по нѣкой пътъ си туря прѣститѣ.
Спрѣте се, да помислете, защо съ ви израстнали мустаките! - Първите при-
чини: защо съ ви турени мустаките! Можете да си дадете каквите искате

отговоръ. И защо съм турони въждитъ? Може да не разрѣшите въпроса, обаче като помислете, все че ви до даде една мисълъ, една свѣтлина! Слѣдователно, и този краснорѣчивъ проповѣдникъ що ви даде едно разумно тѣлкуване. И туй тѣлкуване не го казвайте на другитѣ, носка остане за васъ.

И тъй, азъ искамъ всичкитѣ ученици, които влизатъ въ окултната школа, да бѫдатъ единъ изгрѣвъ, защото, заради насъ, бѣлата школа съ единъ изгрѣвъ. Бѣлата ложа, това е единъ изгрѣвъ, а черната ложа, това е единъ залѣзъ. Ако залѣзвате, вие сте съ черната ложа-да ви опрѣдѣля съгатако изгрѣвате, вие сте съ Бѣлото Братство. Бѣлото Братство винаги изгрѣва, сутринъ съ тѣ, а черното братство постоянно залѣзва. И, слѣдователно, ние трѣбва да разбираме двата момента на живота: ако кажемъ "изгрѣлъ си", ти си съ Бѣлото Братство, а ако кажемъ: "залѣзъ си", ние знаемъ, че Бѣлото Братство залѣзъ нѣма. А щомъ нѣкой каже, че въ него изгрѣло сънцето, ние разбираме, че е отъ Бѣлото Братство. Вижте, каква грамадна разлика има въ окултното схващаніе. Залѣзътъ на юлънитето показва, че ти си на крила посека, слѣдователно, тази посека трѣбова да прѣвърнеши на единъ изгрѣвъ въ твоето съзнание. Та сега, понеже казахъ, че старитѣ съмъ залѣзъ, азъ направихъ разграничение. Подъ думата "млади", разбирамъ бѣлата ложа, а подъ думата "стари", разбирамъ черната ложа. Те е по символъ: старитѣ като старѣвать, представляватъ черната ложа-то Фармакия представляватъ, а не по съществотѣ въ живата всѣкога и да наподобяватъ, и затуй трѣбва да се молятъ. Човѣкъ като старѣество, дряхълъ, мършавъ и киселъ. Когато види, че нѣкой е младъ и грас, стариятъ се кавеси и казва: "този глупакъ какъ си разтрепалъ тамъ?" Стариятъ като вижда, че младиятъ тъй си бута, казва: "можи си ржката прѣдъ менъ, туй е искусство самъ да го знай, ти по трѣбъ да го учиши". Нарализира го. Но стариятъ трѣбва да си каже: "Единъ време имашъ бѣхъ катенего", а пѣкъ сега той е иниалъ, въ лѣве си имашъ. И затуй ище всѣкога трѣбва да бѫдомъ млади, никъга да не сѫдимъ. И когато Писанието казва: "не сѫдете", подразбира: Всѣки, които сѫди, са ти върбва, ище повече! Това съ единъ правилъ. Покажете ми еднътъ които сѫди

и да не е старълъ? Кийт сяди, сърди се. Не тръбва. Туй е норазбране. То с хъзгане: чукътъ, който постоянно бие на наковалнята, и чукътъ и наковалнята заедно стиватъ, никой нищо не е придобилъ. А хубавото въ живата, е да мислимъ само върху великиятъ блага, които Богъ е създадъ, и да се стараемъ да бъдемъ тъй умни и любящи, като Бога. И да съставимъ този, който е всемъдъръ, да оправи живота. Защото ние като живеемъ по Блага, не само пасивно да живеемъ, но да изправяме животаси. Нѣкой твой братъ каже: "азъ съмъ богатъ, имамъ единъ приходъ отъ 10,000 лв." Другъ нѣкой братъ нѣкаждъ е задигналъ 100,200 хиляди лева. Че какатъ: "Единъ отъ Бълото Братство"... Никакъвъ бѣль братъ не е той, а е черъ братъ, кралъ, задигналъ 20,000 лв. Тогава казвамъ: ето ги, вземи ги братко, и лихата отгорѣ, колко искашъ? И честно и почтеносъщ платимъ: въ насть нѣма лъжа. И сега колцина отъвасъ съ готови да платятъ за другите. Не зная. Бъншнитъ да платятъ за братята си, за братята си отъ школата, вътрѣ. А нѣкои като се научатъ, че другъ плаща, ще кажатъ: "нека плати и заради менъ". Не, не, азъ констатирамъ единъ принципъ вътрѣшно. Това е едно състояние на съзнанието. Тъй да бъдемъ любвеобилни въ душата си, да не критикуваме никого, защото духътъ го нѣма. Всички имате опитност който е съгрѣшавалъ и критиквалъ, изгубилъ е духа си. Най-малката критика като направите въ душата си, ще изгубите духа си, непрѣменно ще угласне духътъ. И нека единъ отъ васъ, който има най-малката опитсостъ да каже дали не е върно. Затова започне ли духътъ да говори, че бѫдете внимателни да имате единъ стрѣмежъ на горѣ, да разибрите правилно Божиятъ законъ, да нѣмате никакви отрицателни мисли. Тогава духътъ въ васъ ще обясни, че растете отъ денъ на денъ и ще минавате отъ слова въ слова. Та азъ искашъ сега отъ всички млади - сега азъ виждамъ всички млади. Защо? Защото ви причислявашъ въ Бѣлата ложа - всички, у които съзнанието се е пробудило, съ отъ Бѣлата ложа. При сегашните условия всички у които съзнанието се е пробудило, всички тръбва да бѫдатъ у същите съчинения. И другъ, който е съзнателен, че съзнанието съвсемъ е лоша черната ложа, обаче въ живота тия двѣ ложи не изпълняватъ единъ и същъ принципъ, не изпълняватъ единъ и същи закони. При сегаш-

нитъ условия, всички, у които съзнанието се е пробудило, всички тръбва да бъдат въ бълата ложа. Тъ иматъ закони, които искатъ да прогресятъ, да добиятъ знания. Въ бълата ложа, сънзи, които искатъ да продадатъ най-малката волност, тъ съ изгубили за хиляди и хиляди години на добрите условия въ живота, и нѣмате никакви условия. Било е връме въ еволюцията на човѣчеството, когато е било честъ да бѫдешъ въ черната ложа. Тогава бълите съ били въ залѣзъ, а черните въ подгрѣвъ. А сега, е обратниятъ процесъ. Сега е чедътъ да бѫдешъ въ Бълото Братство, а чезчестие да бѫдешъ въ черните.

И тъй, като ученици на окултната школа, ще считате за голѣма привилегия и честъ да бѫдете членове, оглашени, вѣрующи и ученици на великото Всемирно Братство, което иде да внесе новата култура въ живота. И, слѣдователно, вие тръбва да се приготвявате, не за бѫдащите, сега тръбва да се приготвявате вѣче. Отъ днестъ може да започнете, отъ утрѣ, отъ други днѣ, имате условия да работите, мѣлкомъ, тихо и разумно да употребите ития Божии закони. Тъй ще работите, както работи свѣтлината. /Въима бѣлѣжкитѣ/. И сега азъ ви платихъ. И, слѣдователно, туй вземамъ затѣ себе си. Доволни ли сте? Ако нѣкой не е доволенъ, вътъри пътъ може да има доплатя. Азъ ще разгледамъ специално съ него, тукъ не сте се подписали. /На темитѣ/. Така ще ви намѣря, който не се е подисалъ тръбва да се подпише, друго яче нѣма да се изпѣлни неговото желание стзначително. Видите ли, искахте да ме надхитрите, но азъ ви надхитрихъ! /Понеже работите ни обѣха безъ подпист, пѣкт Учителятъ казва, който не се е подисалъ, желанието му нѣма да се изпѣлни/. Азъ схванахъ наученика, воинката му адвокатъшина, и въ тоя случай, азъ ви хванахъ на тесно. Значи, вие не сте имали напѣлно довѣрие въ мене, затова не сте се подписали. Да, туй не е обвинение, туй е една адвокатска хитрина, споредъ фактитѣ, подпист нѣма, нали? Така. Сега азъ ще ви дамъ условия да се подпишете, да си поправите погрѣшкитѣ. Но работите не ги завърт сега. Е, хубаво, хайде това е отстъпка, пѣкт азъ ще ви дамъ старитѣ, нека да има вашъ подпист. Отъ интенсивността на мисълта, която въ ималъ при писането, азъ ще видя, подписали ли съ раз

богата си или не./Учителът все една тема, прочето ся/. Той иска сдно било за цялото човечество, за себе си нищо не иска и ниско ще го изпълнишъ. Нямашъ нищо, това не е дъга голъма погръшка, но всекакви търбови да има един подпист. Т.с. аз не подразбираме буквально един подпист, то е по същество вътръ. Когато човекъ пише нѣщо и въ него има един страхъ да не го знаятъ, то е страхъ на физическото поле, но когато той пише за да се реализира, такива изречения оставатъ за волеви, той се е подписанъ, и кѣ принасятъ голъма полза, такива изречения живѣятъ.

Сега азъ ще разгледамъ тия работи, да ги обясня. Ще ги разгледамъ и ще видя какво направление сте имали на мисълъта. Съ побутването на всички единъ листъ, ще бѫдатъ за менъ интересни тия психически намѣрения, и ще се занимавамъ съ всѣко едно листенце по отдельно, специално. Ще ги прѣгледамъ, най-малко ще ми вземе три мѣсъца да ги прѣгледамъ. По време и пространство ще се изпълнятъ. Нѣкакъ желания ще се изпълнятъ слѣдъ година, слѣдъ двѣ, слѣдъ три, завинаги. Общо казано, всичко се изпълнява, но кога, е въпростътъ. То е една задача, окултическа задача.

